

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומני בזה"ק לפרשת וישלח

מחזור מדבש	פרשת לך לך	יום	וילגא
ר"ז	ראשון	ע"ב	ע"ב
ר"ח	שני	ע"א	ע"ב
ר"ט	שלישי	ע"ב	ע"ב
ל"ג	רביעי	ע"א	ע"ב
רמ"א	חמישי	ע"ב	ע"ב
רמ"ז	שישי	ע"א	ע"ב
ר"ג	שבת	ע"ב	ע"ב

היצר טוב שהוא ניצוץ מהשכינה עומד תמיד לימין האדם הראוי, כדי לשמרו

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, רבי אבא פתח ואמר, (תהלים קו א) אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת, שומרי משפט, זכאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא יהב לון אורייתא דקשוט לאשתדלא בה יממא ולילי, דהא כל מאן דאשתדל באורייתא, אית ליה חירו מפלא, חירו מן מותא, דלא יכלא לשלטאה עליה, והא אוקמוה, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא ואתאחיד בה, אתאחיד באילנא דחיי, ואי ארפי גרמיה מאילנא דחיי, הא אילנא דמותא שריא עלוי ואתאחיד ביה, הדא הוא דכתיב (משלי כד י) התרפית ביום צרה צר פחכה, התרפית, אי ארפי ידוי מאורייתא, ביום צרה צר פחכה, מאי צר פחכה, צר פח פה, דהא איהי תדיר לימינא, ונטירו דילה תדיר על בר נש פד אזיל באורחוי דאורייתא,

מתוק מדבש

היצר טוב שהוא ניצוץ מהשכינה עומד תמיד לימין האדם הראוי, כדי לשמרו

באילנא דחיי לפי שכל מי שעוסק בתורה ומחזיק בה ע"י שהוגה בה יומם ולילה הוא נאחז בתפארת הנקרא עץ החיים, ואי ארפי גרמיה מאילנא דחיי הא אילנא דמותא שריא עלוי ואתאחיד ביה ואם מרפה עצמו מעץ החיים הרי אילן המות שהוא הסטרא אחרא שורה עליו תחילה ואח"כ גם נאחז בו, ועי"ז הוא גורם אחיזת החיצונים בשכינה הקדושה וצר לה המקום בלבו של אדם שתשרה בו, הדא הוא דכתיב התרפית ביום צרה צר פחכה ומפרש התרפית פירושו אי ארפי ידוי מאורייתא אם הרפה ידיו מעסק התורה, ביום צרה צר פחכה ומפרש מאי צר פחכה, צר פה נעשה צר ודחוק כח השכינה הנקראת כה וזה לפי שכח ניתן לה ע"י לימוד התורה של ישראל בסוד (פהליס סמ לט) תנו עוז לאלהי"ם, דהא איהי תדיר לימינא כי השכינה עומדת תמיד לימינו של האדם, והיינו היצר טוב שהוא ניצוץ קדוש מהשכינה הוא העומד תמיד לימינו של האדם בסוד (קהלמ י ב) לב חכם לימינו, ונטירו דילה תדיר על בר נש פד אזיל באורחוי דאורייתא והיא שומרת על האדם

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה וקודם שמפרש פסוק זה רבי אבא פתח ואמר הקדים לספר בשבחה של התורה, ואמר מש"כ אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת ומפרש שומרי משפט פירושו זכאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא יהב לון אורייתא דקשוט לאשתדלא בה יממא ולילי אשריהם ישראל שהקב"ה נתן להם תורת אמת לעסוק בה יומם ולילה, דהא כל מאן דאשתדל באורייתא אית ליה חירו מפלא כי כל מי שעוסק בתורה יש לו חירות מכל דבר, ר"ל חירות משעבוד מלכיות ומדרך ארץ של מלאכה, וגם ניצול מיסורים, ועל הכל חירו מן מותא דלא יכלא לשלטאה עליה והא אוקמוה חירות מן מלאך המות שאינו יכול לשלוט עליו כמו שכבר ביאררנו, ר"ל שאינו מת על ידו אלא נשמתו יוצאת בנשיקה, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא ואתאחיד בה אתאחיד

וּכְדִין דְּחֵי לִיהּ לָרַע לְבַר, דְּלֹא יִקְרַב לְגַבְיֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְלֹא יִכִּיל לְקַטְרָגָא לִיהּ, וְכַד בַּר נָשׁ אֲסִיטֵי מְאָרְחֵי דְאֹרִייתָא וְאֲתַרְפֵי מְנַה, כְּדִין צַר פַּח פַּה, בְּגִין דִּהְהוּא רַע דְּאִיהוּ שְׁמַאלָא שְׁלִיט עָלֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְדְחֵי לִיהּ לְהֵאֵי פַה לְבַר, עַד דְּדַחִיק לִיהּ אֲתַר בְּעָקוּ.

תפלת האדם צריכה להיות דוקא בלשון רבים

תָּא חֲזִי בַר נָשׁ כְּדִין דְּחֵי לִיהּ לָרַע לְבַר, דְּלֹא יִקְרַב לְגַבְיֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְלֹא יִכִּיל לְקַטְרָגָא לִיהּ, וְכַד בַּר נָשׁ אֲסִיטֵי מְאָרְחֵי דְאֹרִייתָא וְאֲתַרְפֵי מְנַה, כְּדִין צַר פַּח פַּה, בְּגִין דִּהְהוּא רַע דְּאִיהוּ שְׁמַאלָא שְׁלִיט עָלֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְדְחֵי לִיהּ לְהֵאֵי פַה לְבַר, עַד דְּדַחִיק לִיהּ אֲתַר בְּעָקוּ.

כל מה שלקח יעקב מלבן היה באמת ויושר ובשלימות הרצון

תָּא חֲזִי פְתִיב, וְעֵנְתָהּ בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מָחָר וְגו', דְּהָא אִיהוּ לָא עֵבֵד בְּגִין דִּיטוּל מְדִילֵיהּ לְמַגְנָא, אֲלֵא פְלֵא בְּקוּשְׁטָא וּשְׁלִימוּ דְרַעוּתָא, וְלֹא עוּד אֲלֵא דְאִיהוּ נְטִיל רְשׁוּ מְלֻכָן,

מתוק מדבש

חובבי דבר נש ולענשא ליה ויבואו להזכיר עונותיו של אדם ולהעניש אותו, ר"ל יקטרגו עליו לומר על מה זה בוטח, בואו ונראה מה מעשיו, בר אי איהו זפאה שלים מלבד אם הוא צדיק גמור שיוודע בעצמו דכד בדקי חובבי ההיא זכירה ופקידה לביש שכאשר הבחינות דקליפה יבדקו עונותיו, לא ישפחון לון לא ימצאו לו עונות, אז אפילו אם אמר זכרני ופקדני בלשון יחיד לא יכולים לקטרג עליו, כגון עזרא דאמר זכרה לי אלה"י לטובה ולא קטרגו עליו כי היה צדיק גמור, דהא בכל אתר דבר נש צלי צלותיה כי בכל מקום שאדם מתפלל תפלתו, יכליל גרמיה בין סגיאין יכלול את עצמו בין הרבים, בכללא דסגיאין שגם הוא יזכר למעלה בכלל הרבים, כי הרבים דרך כלל הם מרכבה לשכינה וזכירתם ופקידתם הוא בקדושה, ואין רשות לחיצונים לאנוס תפלתם, אבל יחיד לפעמים בעונותיו תפלתו נאנסת וניטלת אל החיצונים.

(דף קס ע"א-ב, ובביאורינו כרך ג עמ' ת)

כל מה שלקח יעקב מלבן היה באמת ויושר ובשלימות הרצון

תָּא חֲזִי פְתִיב בא וראה מה שכתוב וענתה בי צדקתי ביום מחר וגו' הרי כי התורה מעידה על צדקתו שבצדק כל אמרי פיו, דהא איהו לא עבד בגין

תמיד כשהולך בדרכי התורה, וכדין דחיי ליה לרע לבר דלא יקרר לגביה דבר נש ולא יכיל לקטרגא ליה ואז דוחה את היצר הרע לחוץ שלא יקרר אליו ולא יוכל לקטרג עליו, וכד בר נש אסטי מארחוי דאורייתא ואתרפי מנה אבל כשאדם סר מדרכי התורה ע"י שמתרפה ממנה, כדין צר פח פה אז צר ודחוק כח השכינה, בגין דההוא רע דאיהו שמאלא שליט עליה דבר נש לפי שהיצר הרע שהוא בשמאל בסוד (סס) לב כסיל לשמאלו שולט על האדם, ודחי ליה להאי פה לבר ודוחה את השכינה לחוץ, עד דדחיק ליה אתר בעקו עד שדוחק את השכינה לגמרי כי נעשה לה המקום צר ומסתלקת ממנו. (דף קנב ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' שיח-שיט)

תפלת האדם צריכה להיות דוקא בלשון רבים

תָּא חֲזִי בַר נָשׁ כְּדִין דְּחֵי לִיהּ לָרַע לְבַר, דְּלֹא יִקְרַב לְגַבְיֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְלֹא יִכִּיל לְקַטְרָגָא לִיהּ, וְכַד בַּר נָשׁ אֲסִיטֵי מְאָרְחֵי דְאֹרִייתָא וְאֲתַרְפֵי מְנַה, כְּדִין צַר פַּח פַּה, בְּגִין דִּהְהוּא רַע דְּאִיהוּ שְׁמַאלָא שְׁלִיט עָלֵיהּ דְּבַר נָשׁ, וְדְחֵי לִיהּ לְהֵאֵי פַה לְבַר, עַד דְּדַחִיק לִיהּ אֲתַר בְּעָקוּ.

וְעַל דָּא כְּתִיב נַחֲשָׁתִי וַיְבָרַכְנִי יְהוָה בְּגִלְגָּלָהּ, כַּמָּה חֲרָשִׁין וְזִינִין עֶבֶד לְבָן וּבְחִין מְזִלִּיהַּ בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב, וְהָוּה אֲשַׁפַּח בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב, מָאָה עֲאֵנָא פֶּל יַרְחָא, וּמָאָה אֲמָרִין, וּמָאָה עֲזִין, יַתִּיר עַל עֲאֵנִיהַּ.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אֱלֹף עֲאֵנִין וְאֱלֹף אֲמָרִין וְאֱלֹף עֲזִין, הָוּה מֵיִתִּי לִיָּה יַעֲקֹב יַתִּיר בְּכָל יַרְחָא וַיַּרְחָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב פִּי מַעֲט אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ לְפָנַי וַיִּפְרֹץ לָרֹב, וַיְבָרֶךְ יְהוָה אוֹתָהּ לְרַגְלֵי, וּבְרַכְתָּא דְלַעֲיִלָּא לָאו אִיהוּ פְּחוֹת מֵאֱלֹף מְעֲאֵנִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מֵאֲמָרִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מֵעֲזִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, עַל כֹּל מַה דְּשָׂרְיָא בְּרַכְתָּא דְלַעֲיִלָּא לָאו פְּחוֹת מֵאֱלֹף, עַד דְּבְגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב אֲסִתְּלַק לְבָן לְכַמְהָ עוֹתָרָא, וְכַד בְּעָא יַעֲקֹב לְנִטְלָא אַגְרִיָּה, לָאו אֲשַׁפַּח אֱלָא עֲשָׂרָה מְפָל זִינָא וְזִינָא, וַיַּעֲקֹב חָשִׁיב לִיָּה לְעוֹתָרָא סְגִי, חָמִי כַּמְה נָטִיל מְדִילִיָּה מִמַּה דְּהָוָה יְהִיב אִיהוּ בְּזַכּוּתִיהַּ לְלָבָן, וְכָל דָּא דְסִלִּיק בֵּיָה יַעֲקֹב, לָאו הָוּה אֱלָא בְּזִרְעָה דְאֵינוֹן מְקֻלוֹת דְשׁוּי לְגַבֵּי עֲנָא.

מתוק מדבש

יותר בכל חדש וחדש הָדָא הוּא דְכְּתִיב פִּי מַעֲט אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ לְפָנַי וַיִּפְרֹץ לָרֹב, וַיְבָרֶךְ ה' אוֹתָהּ לְרַגְלֵי פִי בְּזַכּוּתִי, וּבְרַכְתָּא דְלַעֲיִלָּא לָאו אִיהוּ פְּחוֹת מֵאֱלֹף מְפָל זִינָא וְזִינָא וְהַבְּרַכָּה שֶׁל מַעֲלָה אֵינָה פְּחוֹתָהּ מֵאֱלֹף מְכַל מִין וּמִין, כַּנְּגַד הַעֲשֶׂר סְפִירוֹת שֶׁהֵם כְּלוּלוֹת עֶשֶׂר מֵעֶשֶׂר עַד אֶלֶף, וְהַכּוֹנֵה שֶׁכֵּל בַּחֲנִינּוֹת הַסְּפִירוֹת הַסְּכִימוֹ לְהַשְׁפִּיעַ לְלָבָן בְּזַכּוּת יַעֲקֹב אֶלֶף מְכַל מִין וּמִין, מֵעֲאֵנִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מֵאֲמָרִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מֵעֲזִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח מֵצֵאן נִמְצָא אֶלֶף יוֹתֵר וְכֵן מְכַבְּשִׁים וְכֵן מֵעֲזִים, עַל כֹּל מַה דְּשָׂרְיָא בְּרַכְתָּא דְלַעֲיִלָּא לָאו פְּחוֹת מֵאֱלֹף כִּי עַל כֹּל מַה שְׁשׁוּרָה הַבְּרַכָּה שֶׁל מַעֲלָה אֵינּוּ פְּחוֹת מֵאֶלֶף, עַד דְּבְגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב אֲסִתְּלַק לְבָן לְכַמְהָ עוֹתָרָא עַד שְׁבֻכּוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב נִתְעַלָּה לְבָן לְהַרְבֵּה עוֹשֶׂר, וְכַד בְּעָא יַעֲקֹב לְנִטְלָא אַגְרִיָּה וְכַשְׂרָצָה יַעֲקֹב לִיְטוּל שְׂכָרוֹ, לָאו אֲשַׁפַּח אֱלָא עֲשָׂרָה מְפָל זִינָא וְזִינָא לֹא מֵצֵא אֱלָא עֲשָׂרָה מְכַל מִין וּמִין, כִּי אֵת כֹּל הַשְּׂאֵר לְקַח וּגְנַב לְבָן מִשְׁלוֹ, וַיַּעֲקֹב חָשִׁיב לִיָּה לְעוֹתָרָא סְגִי וַיַּעֲקֹב חָשַׁב גַּם אֵת זֶה לְעוֹשֶׂר גְּדוֹל, חָמִי כַּמְה נָטִיל מְדִילִיָּה מִמַּה דְּהָוָה יְהִיב אִיהוּ בְּזַכּוּתִיהַּ לְלָבָן וְעַתָּה תִּרְאֶה כַּמַּה לְקַח יַעֲקֹב מִלָּבָן אֶחָד מִמֵּאָה מִמַּה שֶׁהוּא הִיָּה נוֹתֵן לְלָבָן בְּזַכּוּתוֹ, וְכָל דָּא דְסִלִּיק בֵּיָה יַעֲקֹב וְכֹל זֶה שְׁעֵלָה בַּחֲלָקוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, לָאו הָוּה אֱלָא בְּזִרְעָה דְאֵינוֹן מְקֻלוֹת דְשׁוּי לְגַבֵּי עֲנָא לֹא הִיָּה אֱלָא בַּכַּחַם שֶׁל הַמְּקֻלוֹת אֲשֶׁר שֵׁם אֲצֵל הַצֵּאן. (דף קס"א ע"א, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כַּרְךְ ג' עמ' תז-תט)

דִּיטוּל מְדִילִיָּה לְמַגְנָא כִּי יַעֲקֹב לֹא עֲשָׂה אֵת עֲנִין הַמְּקֻלוֹת כְּדִי שִׁיקַח מִלָּבָן בַּחֲנָם, וְכֹל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא לְקַח מִמֵּנוּ בְּגוֹל ח"ו, אֱלָא פְּלֵא בְּקוֹשְׁטָא וּשְׁלִימוֹ דְרַעוּתָא אֲלֵא הַכֹּל לְקַח בְּאֵמֶת וּבִישׁוּר וּבִשְׁלִימוֹת הַרְצוֹן, וְהֵינּוּ שֶׁכֵּר טוֹרְחוֹ שֶׁהִיָּה מְגִיעַ לוֹ לְקַח וְהִצִּיל אֵת שְׁלוֹ מִתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא הִצִּיל אֲלֵא אֶחָת מִנֵּי מֵאָה כְּדִמְפָרֵשׁ וְאִזִּיל, וְלֹא עוֹד אֱלָא דְאִיהוּ נָטִיל רְשׁוֹ מִלָּבָן וְלֹא עוֹד אֲלֵא שְׁקִיב עַל זֶה רְשׁוֹת מִלָּבָן, שְׂאֲחֵר שֶׁהוֹדָה לְדַבְּרֵיוֹ וְאָמַר לוֹ הֵן, לוֹ יְהִי כְּדַבְּרִיךְ, בּוּזָה סָבַר וְקִבֵּל שֶׁכֵּל מַה שִׁיּוֹלִידוֹ הִצֵּאן בְּכֹל אֹפֶן מֵהִיּוֹם וְלֵהֲלֵאָה לְפִי הַתְּנָאִי שֶׁעֲשָׂה יַעֲקֹב יְהִי שְׁלוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה כְּתוּב שֶׁאָמַר לְבָן נַחֲשָׁתִי וַיְבָרַכְנִי ה' בְּגִלְגָּלָהּ פִּירוּשׁוֹ כַּמָּה חֲרָשִׁין וְזִינִין עֶבֶד לְבָן וּבְחִין מְזִלִּיהַּ בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב כִּי כַּמַּה כְּשִׁפִּים וּמִינֵי בַּחֲנִינּוֹת עֲשָׂה לְבָן לְבַחֲוֹן אֵת מְזוּלוֹ אִם הוּא מְצַלִּיחַ בְּזַכּוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וְהָוּה אֲשַׁפַּח בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב מָאָה עֲאֵנָא פֶּל יַרְחָא וְהִיָּה מוֹצֵא בְּזַכּוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מֵאָה צֵאן בְּכֹל חוֹדֶשׁ, וּמָאָה אֲמָרִין וּמָאָה עֲזִין יַתִּיר עַל עֲאֵנִיהַּ וּמֵאָה כְּבָשִׁים וּמֵאָה עֲזִים יוֹתֵר מִמַּה שֶׁהִיָּה רְאוּי לְהִיּוֹת בְּצֵאנוֹ, וְלִכֵּן נִתְרַצָּה עַל תְּנָאִי יַעֲקֹב בְּכֹל אֹפֶן שֶׁהוּא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אֱלֹף עֲאֵנִין וְאֱלֹף אֲמָרִין וְאֱלֹף עֲזִין הָוּה מֵיִתִּי לִיָּה יַעֲקֹב יַתִּיר בְּכָל יַרְחָא וַיַּרְחָא אֶלֶף צֵאן וְאֶלֶף כְּבָשִׁים וְאֶלֶף עֲזִים הִיָּה מְבִיא לוֹ יַעֲקֹב

הקב"ה חס על יעקב ולקח מלבן בזרוע

תָּא חֲזִי כְּמָה טָרַח הָהוּא שְׁלִימָא דִּיעֶקֶב אֲבַתְרִיה דְּלָבָן, כְּתִיב וַיִּשֶׁם דְּרָף שְׁלֶשֶׁת יָמִים וְגו', וְהוּהוּ אֵייתִי לִיה כָּל הָאֵי עוֹתָרָא, וְעַם כָּל דָּא לָא כְּעָא לָבָן דִּיהָא אַגְרִיָּה דִּיעֶקֶב הָכִי, אֶלָּא נָטַל עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא וַיְהִיב לִיה בִּידֵיהּ, וְאָמַר לִיה טוֹל הָנִי, וְאִי יוֹלִידוּ כְּמָה דְאֲמַרְתָּ בְּהָאֵי גִוּוֹנָא יְהָא אַגְרָף, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וַתַּחֲלֶף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים, (וּבְהֲנִי) עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא, וּכְתִיב וְאֲבִיכֶן הִתַּל בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים, (וּבְהֲנִי עֲשָׂרָה) אֲשַׁתְּדַל בְּתַר קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּבְרִכְיָהּ, וּמִכָּל מַה דְשׁוּי לָבָן עֲמִיה דִּיעֶקֶב, אֲהַדְר בְּמַלּוּלִיָּהּ, וְנָטַל מִיעֶקֶב כְּלָא, עַד דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא חָס עֲלֵיהּ וְנָטַל מְדִילֵיהּ בְּזֵרוּעַ.

מתוק מדבש

לי רק עשרה ממין זה ועשרה ממין זה, וכתוב וכן אמר יעקב לרחל ולא, ואביבן התל בי והחליף את משפּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים ודורש מלת מונים כמו מינים, ר"ל שנתן לי רק עשרה מכל מין ומין, ובְּהֲנִי עֲשָׂרָה אֲשַׁתְּדַל בְּתַר קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּבְרִכְיָהּ ובאלו העשרה היה משתדל אחר עבודת הקב"ה ובהם שלח הקב"ה ברכה, ומִכָּל מַה דְשׁוּי לָבָן עֲמִיה דִּיעֶקֶב וכל תנאי שעשה לבן עם יעקב, אֲהַדְר בְּמַלּוּלִיָּהּ וְנָטַל מִיעֶקֶב כְּלָא חזר מדבורו ולקח הכל מיעקב, עַד דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא חָס עֲלֵיהּ וְנָטַל מְדִילֵיהּ בְּזֵרוּעַ עד שהקב"ה רחם עליו ולקח משלו בכח, כמ"ש ואשא עיני וארא בחלום והנה העתודים העולים על הצאן עקודים נקודים וברודים, ופרש"י אעפ"י שהבדילם לבן כולם שלא יתעברו הצאן דוגמתן, היו המלאכים מביאין אותן מעדר המסור ביד בני לבן לעדר שביד בני יעקב.

(דף קסא ע"א, ובביאורינו כרך ג עמ' תש-ת)

הקב"ה חס על יעקב ולקח מלבן בזרוע

תָּא חֲזִי כְּמָה טָרַח הָהוּא שְׁלִימָא דִּיעֶקֶב אֲבַתְרִיה דְּלָבָן בא וראה כמה טרח יעקב אבינו השלם אחר לבן, כְּתִיב וַיִּשֶׁם דְּרָף שְׁלֶשֶׁת יָמִים ובין יעקב, וְהוּהוּ אֵייתִי לִיה כָּל הָאֵי עוֹתָרָא ויעקב היה מביא לו כל זה העושר, וְעַם כָּל דָּא לָא כְּעָא לָבָן דִּיהָא אַגְרִיָּה דִּיעֶקֶב הָכִי ועם כל זה לא רצה לבן שיהיה שכרו של יעקב כך כמו שהתנה עמו, אֶלָּא נָטַל עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא וַיְהִיב לִיה בִּידֵיהּ אלא לקח עשרה ממין זה ועשרה ממין זה ונתן בידו, וְאָמַר לִיה טוֹל הָנִי ואמר לו קח את אלו, וְאִי יוֹלִידוּ כְּמָה דְאֲמַרְתָּ בְּהָאֵי גִוּוֹנָא יְהָא אַגְרָף ואם יולידו כמו שאמרתי, רק באופן זה יהיה שכרך, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב שאמר יעקב ללבן וַתַּחֲלֶף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים פירושו עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא שנתת

שבח דא שירתא

מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, ה"ה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה חכמה האמיתית חכמת הקבלה, (ונמצא כתוב בספר הקנה ושבחתם וראיתם בין צדיק וכו' בין עובד אלהים לאשר לא עבדו עובד אלהים היינו העוסק בתלמוד ובזוהר לא עבדו העוסק בתלמוד לבד ואינו עוסק בזוהר).

ובפרט בדורותינו אלה אחר התנוצצות אורות של עולם התיקון משנת של"ה ואילך ע"י אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות.

(ה'בני יששכר', מעין גנים, פ"א אות ב)

פרשת תולדות תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

הזנה הקדושה" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ביס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

